

Doktori (PhD) értekezés tézisei

**AZ EGYHÁZI TIZED DOLOGI ÉS
SZEMÉLYI VONATKOZÁSAI A
KÖZÉPKORI ERDÉLYI EGY-
HÁZMEGYÉBEN (1199–1556)**

Hegyi Géza

Témavezető: Dr. Solymosi László

DEBRECENI EGYETEM
Történelmi és Néprajzi Doktori Iskola

Debrecen, 2026

Az értekezés célkitűzése, a téma körülhatárolása

Értekezésemben egy, a nyugati kereszténység egész területén elterjedt intézmény, az egyházi tized működését vizsgálom annak konkrét, helyi megvalósulásában. Számos, főként német egyházmegye esetében áll már rendelkezésre ehhez hasonló regionális monográfia, de kelet-közép-európai viszonylatban alig néhány ilyen született. (Magyar vonatkozásban egyedül Holub Józsefnek a veszprémi egyházmegye tizedügyeiről írt terjedelmes könyvfejezetét említhetjük.) A mindenhol megtalálható partikularitásokon túl Erdély mint a latin rítusú kereszténység határterülete sok olyan sajátossággal is bír, amelyre más régiók esetében – legyenek azok bár magyarországiak is – nem találunk példát (ilyen pl. a helyi ortodox románok és a tized viszonyának kérdése). A téma kiválasztását ugyanakkor az is meghatározta, hogy eddigi és ezutánra tervezett kutatói tevékenységem főként a Magyar Királyság eme keleti tartományának középkori történetére és forrásaira irányul, így az itteni gazdasági, társadalmi, egyházi viszonyok közelebbi megértéséhez elengedhetetlen a dézsma helyi intézményrendszerének megismerése. Eredetileg tehát az erdélyi tized minden aspektusát feldolgozó monográfiát szerettem volna írni, de utóbb – az idő és a terjedelmi korlátok szorításában – kénytelen voltam a strukturális (dologi és személyi) vonatkozásokra korlátozni vizsgálódásaimat.

Kutatásom kizárólag a laikusoktól kötelező módon, évi rendszerességgel a klérus részére beszédett, a különféle javak tizedrészét kitevő illetékre irányul (tehát nem terjed ki a „bírói” tizedre, a pápai tizedre, a különféle földesúri tizedformákra, sőt az egyéni felajánlásokra sem). Vizsgálódásom földrajzi keretét az erdélyi egyházmegye

területe szolgál, időben pedig elméletileg felöleli az – egyházi szempontból – 1556-ig terjedő teljes középkori periódust, gyakorlatilag viszont (a forrásadottságok miatt) csak az azt megelőző két és fél/három évszázadot.

Alkalmazott módszerek

Az értekezés megírása során használt két legfontosabb módszer a primér forrásokon alapuló (induktív) rekonstrukció és az összehasonlító elemzés volt. Az előbbin azt értem, hogy az erdélyi helyzet leírásánál elsősorban nem az eddigi szakirodalom megállapításaira támaszkodtam, helyi adatokkal illusztrálva azt, hanem – felismerve, hogy számos kérdésben vagy a korábbi kutatás volt túl felületes, vagy az erdélyi helyzet tért el az ország más részétől – a levéltári adatok tömegére (lehetőleg teljességére) alapozva tártam fel a tized itteni intézményrendszerének szerkezetét, sajátosságait. E célból 447 oklevelet és más (főként gazdasági) jellegű iratot gyűjtöttem össze erdélyi, magyarországi és vatikáni levéltárakból a fent jelzett időszakra és térségre (vö. 10.2.1. fejj.). (Ennek megvalósításában felbecsülhetetlen segítséget jelentettek az egyes országokban és intézményekben a 2010-es években végbement digitalizáló munkálatok.) Az összegyűjtött forrásanyag kiadatlan részéből a legfontosabb szövegeket átírtam és a Függelékben közzé tettem (10.1.).

A komparatiztikus módszer alkalmazása (elsősorban a nyugati szakirodalomnak a szokottnál nagyobb mértékű felhasználása és bő ismertetése) kettős haszonnal járt. Egyfelől segített tágabb keretekben értelmezni egyes hazai jelenségeket, másfelől pedig hozzájárult ahhoz, hogy fel-

ismerjem, miben nyilvánulnak meg az európai vagy magyarországi átlaghoz képest az erdélyi tizedszedés sajátos jegyei.

Mindezek mellett pedig az egyes fejezetekben vagy alfejezetekben olyan megközelítési módot alkalmaztam, amit az adott kérdés megkövetelt. Volt ahol egyetlen dokumentum aprólékos filológiai vizsgálatára (2.1.2.1., 5.3.2.) vagy rekonstrukciójára (5.3.3.) összpontosítottam, máshol (2.1.2.) az egyes forrásszövegek csak a statisztikai összesítés elemeit képezték. Egyes esetekben csak egy-egy sajátos erdélyi embercsoport (5.3.) vagy földrajzi térség (7.7.1.–7.7.4.) tizedügyeire összpontosítottam, máskor viszont az adott kérdéskör tisztázatlansága arra kényszerített, hogy a Magyar Királyság teljes területére kiterjesszem a forrásszintű kutatásokat (4.2.–4.3., 6.6.). Általában véve törekedtem a rendszerszintű megértésre és teljeskörű rekonstrukcióra – ezt szolgálják a többnyire a Függelékben (10.2.), olykor viszony a szövegbe ágyazva látható táblázatok is. A kutatásom másik hangsúlyos vonulata a topográfiai irányultság, vagyis az egyes jelenségek térszerkezetének feltárása (4.2., 5.3.4., 6.3., 6.6–7., 8.1.). Ezt fejezik ki a Nagy Béla (BTK TTI) és Demeter Gábor (BTK TTI) segítségével elkészített térképek is (10.3.).

Az eredmények tézisszerű felsorolása

1. Az egyházi tizedet jelölő *decima* kifejezést a források nemcsak abszolút ('teljes tized'), hanem relatív ('tisza tized' = a kisebb tizedbirtokosok és más haszonélvezők részének levonása után maradt nagyobb dézsma-töredék) értelemben is használják.

2. Az erdélyi egyházmegye 1300 után nem terjedt ki a Kővárvidékre és a Láposi-medencére, a szászok lakta területeken azonban csak a Szebeni-medence és az Olt-Hortobágy köze, illetve a Barcaság nem tartozott hozzá. (1.2.)
3. A tized erdélyi történetére fennmaradt forrásanyag számossága időben dinamikusan növekszik; különösen nagy ugrás figyelhető meg a Jagelló-kor kezdetén. (2.1.2.)
4. Időben előre haladva, a forrásanyag mind provenienciáját, mind jellegét, mind a kibocsátók személyét tekintve egyre hangsúlyosabban világi jellegűvé válik. (2.1.2.)
5. Az Erdély tizedviszonyainak tanulmányozása szempontjából alapvető 1589. évi jegyzék a itteni hét vármegye tizedfizető helyeinek mintegy 97 százalékát tartalmazza. (2.1.2.1.)
6. Az 1589. évi jegyzékből kiolvasható helyzet összességében visszavetíthető a késő középkorra, bár helyi szinten nem ritka, hogy már néhány évtizeden belül változzon a tizedbér nagysága vagy belső megoszlása. (2.1.2.1.)
7. A tized történetére vonatkozó nyugati szakirodalmat az 1940-es évekig a német kutatás és az egyházmegyei monográfiák uralták; azt követően az angolszász és francia kutatók váltak meghatározóvá (előbbiekre a speciálisabb résztémák kidolgozása, utóbbiakra a kvantitatív szemlélet jellemző). (2.2.1.)
8. A magyar történetírásban a tized kutatása 1945 előtt kifejezetten a katolikus egyházi személyek felségterületének számított; az államszocializmus idején viszont teljesen laicizálódott (egyben el is hanyagolták). 1990

utáni reneszánsza ismét a katolikus kötődésű szakemberekhez, intézményileg pedig a Pázmány Péter Katolikus Egyetemhez kapcsolódik. (2.2.2.)

9. A tizedköteles javak körét a 15. század végéig sem egyetemes, sem országos normatívák nem szabályozták, mivel az egyház elvben – legalábbis e tekintetben – fenntartotta az ókereszténységre jellemző totalitásigényt. (4.1.)
10. A gyakorlatban az objektív (földrajzi és strukturális) adottságok, valamint a helyi szokások korlátozták azt, hogy milyen terményekből kellett tizedet adni. (4.2., 8.)
11. Alkalmilag vagy egyes kisebb régiókban olyan tételek is dézsmakötelesek voltak (pl. csikók, borjak), amelyeket a korábbi szakirodalom kizárt e körből. (4.2.2.)
12. Személyi tizedet (*decime personales*) rendszeres illetékként csak az uralkodó fizetett, *regale* jövedelmeiből. (4.2.3.)
13. Miközben a tized tárgyát tekintve egyes térségekre (Szlavónia, Szepes-Sáros) számos helyi specialitás megléte volt jellemző, Erdély vármegyei és szászföldi része átlagos területnek számított, ahol szinte csak a legelterjedtebb tételek (gabona, bor, bárány, méh, ritkábban len, kender és borsó) fordultak elő, és egyedül a sőtized számított helyi jellegzetességnek. Székelyföldön viszont minden jel szerint csak bárány- és méhtizedet szedtek. (4.2.)
14. A tizedköteles javak spektruma időben egyre inkább szűkült, leegyszerűsödött, a helyi partikularitások fokozatosan kikoptak. (4.2., 8.)

15. A korábbi szakirodalmi állásponttal szemben, a Magyar Királyság területén is ismerték és használták a nagy és kis tizedeknek a tizedköteles javak neme szerinti megkülönböztetését, de csak a gabona- és bordézsma számított nagy (jelentős bevételt generáló) tizednek. (4.3.)
16. A magyarországi katolikus népességén belül a 14. század második feléig a vagyoni szempont (saját gazdaság léte) határozta meg a tizedfizetők körét; később már az adott személy jogállása döntött (nemesek és egyes predialisták nem fizettek), de a középkor legvégén a területi elvet (vagyis az adott telek „jogállását”) is figyelembe vették. (5.3.2.)
17. A saját önkormányzattal és kiváltságokkal rendelkező, katolikus vallást követő etnikumok (besenyők, jászok, kunok, szászok, stb.) tized tekintetében nem élveztek kivételezett helyzetet. (5.3.2.)
18. A Magyar Királyságban élő ortodox románok a 13–14. században egyáltalán nem fizettek tizedet, mivel köreikben ennek nem volt hagyománya, és zömmel korábban lakatlan (*novalia*) területre telepedtek. (5.3.1.) A szűzföld feltörésével keletkezett román falvakra ez később is érvényes volt.
19. Az egyházi birtokon lakó románok nem voltak egységesen tizedfizetésre kötelezve; helyzetük e tekintetben nem különbözött a világi birtokon lakó társaikétól (itt is csak a „keresztény földre” települőket kötelezték dézsmára). (5.3.2.)
20. A „keresztény földre” (vagyis korábban katolikusok lakta falvakba) települt románok dézsmafizetési kötelezettségét először az 1408. évi erdélyi tartománygyűlés mondta ki. (5.3.3.)

21. A fenti rendelkezés a Mezőség déli és keleti részén, valamint a Maros és a Kis-Küküllő között végbement jelentős etnikai-felekezeti változásokra reagált. (5.3.4.)
22. A „keresztény földre” költöző románok tizedkötelezettségének elve a csak 1500 körül ment át – többékevésbé – a gyakorlatba, de csak a frissen elrománosodott falvakban; visszamenőleg ekkor sem érvényesítették. (5.3.4.)
23. A „keresztény földre” költöző románok tizedkötelezettségének elve elsősorban a Gyulafehérvár, Szászsebes és Szászváros környékén a török betörések nyomán elpusztult falvakban érvényesült. (5.3.4.)
24. A tizedfizetésre kényszerített románok nem tartoztak juhötvenedet adni. (5.3.4.)
25. A vegyes (magyar-román, szász-román) lakosságú falvakban a románok (általában) nem fizettek tizedet. (5.3.4.)
26. A román falvakba költöző katolikusok továbbra is tizedadásra voltak kötelezve. (5.3.5.)
27. Az erdélyi tizedbirtoklás szerkezete nem követi az általánosan érvényesnek tartott („veszprémi”) modellt; a lényegi eltérés a (tisza) tized és a *quarta* birtoklásában mutatkozik meg. (6.2., 6.6.)
28. Az „erdélyi” modell érvényesült a zágrábi és – nagy vonalakban – az egri egyházmegyében, a hagyományos modell a veszprémiben és a győriben. Az esztergomi és a váradi egyházmegyében a két modell sajátosságait vegyítő rendszereket találunk. (6.6.)

29. Az erdélyi egyházmegyében a püspök és a székeskáptalan nem vertikálisan, hanem horizontálisan osztotta a dézsmajövedelmeken: mindkettő a „tiszta” tizedet (vagy az ennek megváltásaként fizetett papi cenzust) bírta, csak más-más területen (a káptalan a hunyadi, kükülői és kézdi főesperességekben, saját Fehér megyei birtokai egy részén, ill. a sebesi és medgyesi dékáságban, a püspök minden más térségben). (6.3.) Néhány falu tizede kisebb tizedbirtokosok kezén volt. (6.4.)
30. Az erdélyi püspöki és káptalani tizedek szétválasztása – a magyarországi analógiák alapján – nagyrészt a 13. század első évtizedeiben mehetett végbe, de a káptalan utóbb (1302, 1443) is megkapta néhány újonnan szerzett birtoka dézsmáját. (6.3., 6.6.)
31. A káptalani *dignitariusok*, a székesegyházi oltárok, valamint egyes pálos és domonkos konventek másodlagosan, a püspöki vagy káptalani rész kegyes adományként vagy csere útján történő megszerzésével jutottak saját dézsmajövedelemhez. (6.4.2-6.4.4.)
32. Az erdélyi egyházmegyében a területileg illetékes főesperest mindenhol (kivéve a cenzus fizető szász dékáságokat) egy teljes *quarta* illette meg. (6.5.)
33. A főesperesi *quarta* vélhetően még azelőtt kialakult, hogy a főesperesek 1200 táján „beköltöztek” a káptalanba. (6.5.)
34. A papi tizedrész tekintetében legelterjedtebbnek gondolt magyarországi részesedés (a tized 1/16-od része) Erdélyben alig van jelen (a Meszesen-túli részeken viszont már igen). A Szászföld nagy részén és a régeni dékáságban a *libera decima* (teljes tized) jár a plébá-

- nosnak; a vármegyei területeken pedig a *quarta* birtoklása vagy a tizedrészesedés teljes hiánya a leggyakoribb. (6.7.)
35. Az erdélyi vármegyékben az azonos tizedrészesedéssel rendelkező plébániák általában térben sűrűsödve, nagyobb csoportokban helyezkedtek el. (Pl. a *quartás* egyházak a megyei szász dékánóságokra, ill. Kalotaszegre, a Nagy-Szamos vidékére és a Maros-mente Fehér megyei szakaszára jellemzőek.) (6.7.3.)
 36. Vármegyei területen a tizedrészesedés mértéke korrelációt mutat a világi és egyházi kiváltságokkal, a hívők etnikumával, valamint a birtokos személyével. (6.7.3.)
 37. Az erdélyi egyházmegyében a tizedszedés fő területi egysége a *comitatus* volt, ami kiterjedését tekintve nagyjából a főesperességeknek felelt meg; a kisebb egységek – tizedkés (*subcultellus*), illetve kerület (*districtus*) – csak a káptalani kezelésű tizedek kapcsán jelentkeznek. (7.1.)
 38. A püspöki tizedek adminisztrálását a 15. század közepéig a történeti Erdélyben maga a főpap, a Meszesen túl pedig ottani vikáriusa irányította; a késő középkorra viszont e feladatot a közeli püspöki uradalmak *provisorai* vették át. (7.2.1.)
 39. A *provisorok* illetékességi területe nagyjából székhelyük földrajzi helyzete alapján körvonalazódott, bár a gyalui udvarbíróé a vártnál szűkebb, a gyulafehérvárié tágabb volt. (7.2.1.)
 40. Az általában egy-két *comitatus* tizedét kezelő püspöki dézsmaeszedők körében is megfigyelhető a 15. század

közepén végbement elvilágiasodás (7.2.1.); a káptalani tizedszedők viszont végig megőrizték egyházi jellegüket. (7.2.2.)

41. A Szászföldről származó papi census begyűjtését nem a tizedszedők végezték, hanem a püspök alkalmi megbízottakat küldött ki érte, a káptalan pedig az érintett dékánóságokra terhelte a pénz kézbesítését. (7.2.1-7.2.2.)

Nyilvántartási szám: DEENK/457/2025.PL
Tárgy: PhD Publikációs Lista

Jelölt: Hegyi Géza
Doktori Iskola: Történelmi és Néprajzi Doktori Iskola
MTMT azonosító: 10045226

A PhD értekezés alapjául szolgáló közlemények

Magyar nyelvű könyvrészletek (1)

1. **Hegyi, G.:** Az egyházi tized intézményrendszerének változásai a középkori erdélyi egyházmegyében.
In: Határon innen és túl : Gazdaságtörténeti tanulmányok a magyar középkorról. Szerk.: Weisz Boglárka; Kádas István, Bölcsészettudományi Kutatóközpont Történettudományi Intézet, Budapest, 185-229, 2021, (Magyar Történelmi Emlékek. Értekezések, ISSN 2063-3742) ISBN: 9789634162971

Magyar nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (2)

2. **Hegyi, G.:** Miből szedtek tizedet a középkorban?: Magyarországi körkép erdélyi fókusszal és nyugat-európai kitekintéssel.
Századok. 159 (1), 63-111, 2025. ISSN: 0039-8098.
3. **Hegyi, G.:** Tizedszedés a középkori erdélyi egyházmegye Meszesen-túli részsein.
Szabolcs-Szatmár-Beregi Szle. 45 (3), 285-297, 2010. ISSN: 1216-092X.

Magyar nyelvű tudományos közlemények külföldi folyóiratban (6)

4. **Hegyi, G.:** A püspöki és káptalani tizedjog viszonya a középkori erdélyi egyházmegyében.
Erdélyi Múzeum. 87 (1), 3-22, 2025. ISSN: 1453-0961.
DOI: <http://dx.doi.org/10.36373/em-2025-1-1>
5. **Hegyi, G.:** Tizedkerületek a középkori erdélyi egyházmegyében.
Erdélyi Múzeum. 85 (1), 1-12, 2023. ISSN: 1453-0961.
6. **Hegyi, G.:** A "keresztény földre" telepedett románok tizedfizetése: az elméletől a gyakorlatig
Erdélyi Múzeum. 82 (1), 24-46, 2020. ISSN: 1453-0961.
7. **Hegyi, G.:** A plébánia fogalma a 14. századi Erdélyben.
Erdélyi Múzeum. 80 (1), 1-29, 2018. ISSN: 1453-0961.
8. **Hegyi, G.:** Decima Volahorum. Az egyházi birtokokon lakó románok tizedfizetésének kérdése.
Certamen. 4, 257-270, 2017. ISSN: 2393-4328.
DOI: <https://doi.org/10.51384/cert-04.19>

9. **Hegyi, G.:** Terrae Christianorum.: A "keresztény földre" telepedett románok dézsmáltatásának kezdetei.
Erdélyi Múzeum. 79 (1), 61-75, 2017. ISSN: 1453-0961.

Idegen nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (2)

10. **Hegyi, G.:** The Share of Tithe Paid to Parish Priests in Sixteenth-Century Transylvania: A Topographical Approach.
Hung. Hist. Rev. 13 (3), 403-430, 2024. ISSN: 2063-8647.
DOI: <http://dx.doi.org/10.38145/2024.3.403>
11. **Hegyi, G.:** Did Romanians Living on Church Estates in Medieval Transylvania Pay the Tithe?
Hung. Hist. Rev. 7 (4), 694-717, 2018. ISSN: 2063-8647.

További közlemények

Magyar nyelvű könyvek (3)

12. Szerk. Jakó, Z., **Hegyi, G.**, Kovács, A.: Erdélyi okmánytár: Oklevelek, levelek és más írásos emlékek Erdély történetéhez V. 1373-1389. Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára; BTK Történettudományi Intézet, Budapest, 586 p., 2021. (A Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltárának Kiadványai II. Forráskiadványok, ISSN 0073-4055 ; 60.) ISBN: 9789636312985
13. Szerk. Jakó, Z., **Hegyi, G.**, Kovács, A.: Erdélyi okmánytár: Oklevelek, levelek és más írásos emlékek Erdély történetéhez. IV. (1360-1372). Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára; MTA BTK Történettudományi Intézet, Budapest, 638 p., 2014. (A Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltárának Kiadványai II. Forráskiadványok, ISSN 0073-4055 ; 53.) ISBN: 9789639627888
14. Szerk. Jakó, Z., **Hegyi, G.**, Kovács, A.: Erdélyi okmánytár: Oklevelek, levelek és más írásos emlékek Erdély történetéhez. III. (1340-1359). Magyar Országos Levéltár, Budapest, 638 p., 2008. (A Magyar Országos Levéltár Kiadványai II. Forráskiadványok, ISSN 0073-4055 ; 47.) ISBN: 9789636311667

Magyar nyelvű könyvrészletek (13)

15. **Hegyi, G.:** Etnikum és adózás az erdélyi püspökség birtokain a késő középkorban.
In: Régi tények - új értelmezések = Realități vech - interpretări noi : Magyar-román-német transzkulturális jelenségek a Kárpát-medencében = Fenomene transculturale maghiaro-româno-germane în Bazinul Carpatic. Szerk.: Nagy Levente; Florin-Ionel Oprescu; Vincze Ferenc, Szépirodalmi Figyelő Alapítvány, Budapest, 11-38, 2023. ISBN: 9786156617033

16. **Hegyí, G.:** Az erdélyi Mezőség birtokviszonyai a középkorban.
In: Középkori művészet a Szamos mentén. Templomok a Mezőségtől Beszterce-Naszódig 2. köt. / Kollár Tibor, Iskola Alapítvány K.; Möller István Alapítvány, Kolozsvár; Budapest, 305-367, 2021. ISBN: 9786150124162
17. **Hegyí, G.:** Kátó László erdélyi prépost származása, pályafutása és végrendelete.
In: Arte et ingenio : Tanulmányok Kovács András hetvenötödik születésnapjára. Szerk.: Gálfi Emőke; Kovács Zsolt; P. Kovács Klára, Erdélyi Múzeum-Egyesület : Bölcsészettudományi Kutatóközpont Történettudományi Intézet, Kolozsvár ; Budapest, 267-284, 2021. ISBN: 9786067391978
18. **Hegyí, G., Kovács, M.:** Taurusus Erdélyben.
In: Latin nyelvű udvari kultúra Magyarországon a 15-18. században. Szerk.: Békés Enikő; Kasza Péter; Kiss Farkas Gábor, Lazi K., Szeged, 19-32, 2021, (Convivia Neolatina Hungarica, ISSN 2416-125X ; 4) ISBN: 9789632676398
19. **Hegyí, G.:** A középkori erdélyi egyházmegye esperességeiről.
In: Architectura religioasă medievală din Transilvania VI.. = Középkori egyházi építészet Erdélyben VI. = Medieval ecclesiastical architecture in Transylvania VI.. Szerk.: Szőcs Péter Levente, Editura Muzeului Sătmărean, Szatmárnémeti, 355-367, 2020, (ISSN 1843-4630) ISBN: 9786068729220
20. **Hegyí, G.:** Az újjvári (bonyhai) uradalom birtoklástörténete a 13-16. században. Váralja a középkorban.
In: Számontartatol : A gógánváraljai magyar közösség évszázadai. Szerk.: Nagy Gábor Ip, Tortoma K., Barót, 10-30, 2016. ISBN: 9789738995406
21. **Hegyí, G.:** Egyházszerkezet és egyházi élet.
In: Székelyföld története. I. kötet. A kezdetektől 1562-ig. Szerk.: Benkő Elek; Oborni Teréz, Haáz Rezső Múzeum, Erdélyi Múzeum Egyesület (EME), MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont, Székelyudvarhely, 370-399, 2016. ISBN: 9786067390414
22. **Hegyí, G.:** Etnikai viszonyok a középkori Székelyföldön.
In: Székelyföld története. I. kötet. A kezdetektől 1562-ig. Szerk.: Benkő Elek; Oborni Teréz, Haáz Rezső Múzeum, Erdélyi Múzeum Egyesület (EME), MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont, Székelyudvarhely, 181-191, 2016. ISBN: 9786067390414
23. **Hegyí, G., Kovács, A.:** Néhány erdélyi alvajda azonosításáról.
In: Testimonio litterarum. Tanulmányok Jakó Zsigmond tiszteletére. Szerk.: Dané Veronka, Lupescuné Makó Mária, Sipos Gábor, Erdélyi Múzeum-Egyesület, Kolozsvár; 151-168, 2016. ISBN: 9786067390544
24. **Hegyí, G.:** A pápai tizedjegyzék tévesen azonosított székelyföldi helynevei.
In: Tanulmányok a székelység középkori és fejedelemség kori történelméből. Szerk.: Sőfalvi András; Visy Zsolt, Pro Énlaka Alapítvány; Haáz Rezső Múzeum, Énlaka; Székelyudvarhely, 97-113, 2012. ISBN: 9786069249482

25. **Hegyí, G.:** A Szilágyság birtokviszonyai a középkorban.
In: A Szilágyság és a Wesselényi család (14-17. század).. Szerk.: Hegyi Géza; W. Kovács András, Erdélyi Múzeum-Egyesület, Kolozsvár, 45-134, 2012, (Erdélyi Tudományos Füzetek, ISSN 2068-309X ; 277) ISBN: 9786068178646
26. **Hegyí, G.:** Az erdélyi dékánkanonoki tisztség betöltése az Árpád- és az Anjou-korban.
In: Középkortörténeti tanulmányok 6. : A VI. Medievisztikai PhD-konferencia (Szeged, 2009. június 4-5.) előadásai. Szerk.: G. Tóth Péter; Szabó Pál, Szegedi Középkorász Műhely, Szeged, 63-73, 2010. ISBN: 9789633060063
27. **Hegyí, G.:** Erdélyi püspökség a középkorban.
In: Romániai Magyar Lexikon / Bárdi Nándor, Transindex; Jakabffy Elemér Alapítvány, Kolozsvár, 72, 2010.

Idegen nyelvű, hazai könyvrészletek (1)

28. **Hegyí, G.:** Etnie și dări pe domeniile episcopale transilvănene în Evul Mediu târziu.
In: Régi tények - új értelmezések = Realități vech - interpretări noi : Magyar-román-német transzkulturális jelenségek a Kárpát-medencében = Fenomene transculturale maghiaro-româno-germane în Bazinul Carpatic. Coord.: Nagy Levente; Florin-Ionel Oprescu; Vincze Ferenc, Szépirodalmi Figyelő Alapítvány, Budapest, 29-58, 2023. ISBN: 9786156617033

Idegen nyelvű, külföldi könyvrészletek (1)

29. **Hegyí, G.:** The Deaneries of the Medieval Diocese of Transylvania.
In: La Fabrique de l'espace religieux en Europe centrale (Xe-XVIe siècle) / éd. Marie-Madelaine de Cevins; Olivier Marin, Classiques Garnier, Paris, 295-308, 2025, (Civilisation médiévale, ISSN 2103-5636 ; 59) (Rencontres ; 640) ISBN: 9782406173724

Magyar nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (2)

30. **Hegyí, G.:** Az erdélyi káptalan Árpád- és Anjou-kori archontológiája (1199-1387).
Turul. 92 (2), 69-94, 2019. ISSN: 1216-7258.
31. **Hegyí, G.:** A kusalyi Jakcsok birtokosztálya 1425 körül.
Tört. Szle. 56 (3), 383-406, 2014. ISSN: 0040-9634.

Magyar nyelvű tudományos közlemények külföldi folyóiratban (10)

32. **Hegyí, G.,** Kovács, A.: Megjegyzések az 1437-1438. évi parasztfelkelés történetéhez.
Korunk. 29 (2), 18-24, 2018. ISSN: 1222-8338.
33. **Hegyí, G.:** Jakó Zsigmond és az Erdélyi okmánytár.
Erdélyi Múzeum. 79 (1), 10-17, 2017. ISSN: 1453-0961.
34. **Hegyí, G.:** Magyarország vagy Erdély?: A Szilágyság hovatartozása a középkorban a közigazgatási beosztások tükrében és a korabeli köztudat szerint (II., befejező közlemény).
Erdélyi Múzeum. 75 (4), 6-24, 2013. ISSN: 1453-0961.

35. **Hegyí, G.:** Marosvásárhely első említése.
Certamen. 1, 175-190, 2013. ISSN: 2393-4328.
DOI: <https://doi.org/10.51384/cert-01.14>
36. **Hegyí, G.:** Magyarország vagy Erdély?: A Szilágyság hovatartozása a középkorban a társadalmi kapcsolatok tükrében.
Erdélyi Múzeum. 74 (3), 23-45, 2012. ISSN: 1453-0961.
37. **Hegyí, G.:** Egyházigazgatási határok a középkori Erdélyben (I. közlemény).
Erdélyi Múzeum. 72 (3-4), 1-32, 2010. ISSN: 1453-0961.
38. **Hegyí, G.:** Hatalomelméletek és megvalósulásuk a középkori egyházban.
Reform. Szle. 102 (2), 222-244, 2009. ISSN: 0254-4458.
39. **Hegyí, G.:** Kolozsvári plébánosok a középkorban.
Reform. Szle. 99 (6), 755-779, 2006. ISSN: 0254-4458.
40. **Hegyí, G.:** Radna és a Radna-völgy a középkorban (1241-1469/1475): Birtok- és településtörténet.
Erdélyi Múzeum. 68 (3-4), 33-54, 2006. ISSN: 1453-0961.
41. **Hegyí, G.:** Bálványosvár és a nagypolitika (1456-1463): A Várdai és a losonci Dezsőfi család küzdelme a bálványosi uradalomért.
Erdélyi Múzeum. 67 (3-4), 105-130, 2005. ISSN: 1453-0961.

Idegen nyelvű tudományos közlemények külföldi folyóiratban (6)

42. **Hegyí, G.:** The Affiliation of Medieval Sălaj (Szilágy) Region in the Mirror of Social Relations.
Transylv. Rev. 21 (Suppl.2), 67-100, 2012. ISSN: 1584-9422.
43. **Hegyí, G.:** The Relation of Sălaj with Transylvania in the Middle Ages.
Ann. Univ. Apul. Ser. Hist. 16 (2), 59-86, 2012. ISSN: 1453-9306.
44. **Hegyí, G., Kovács, A.:** Codex diplomaticus Transsylvaniae.
Arch. Diplomatik. 56, 405-421, 2010. ISSN: 2194-5020.
45. **Hegyí, G., Néda, Z., Santos, M. A.:** Wealth distribution and Pareto's law in the Hungarian medieval society.
Physica A. 380, 271-277, 2007. ISSN: 0378-4371.
IF: 1.43
46. Santos, M. A., Coelho, R., **Hegyí, G., Néda, Z., Ramasco, J.:** Wealth distribution in modern and medieval societies.
Eur. Phys. J. Spec. Top. 143 (1), 81-85, 2007. ISSN: 1951-6355.
DOI: <http://dx.doi.org/10.1140/epjst/e2007-00074-2>
47. **Hegyí, G.:** Rodna and the Rodna Valley in the Middle Ages (1241-1469/1475): History of a Domination and of a Settlement.
Colloquia. 13 (1-2), 22-49, 2006. ISSN: 1223-5261.

Egyéb folyóiratközlemények (11)

48. **Hegyi, G.:** Paradigmaváltó könyv a középkori magyar joggyakorlatról.
Erdélyi Múzeum. 86 (1), 156-162, 2024. ISSN: 1453-0961.
DOI: <https://doi.org/10.36373/em-2024-1-9>
49. **Hegyi, G.:** A püspökvárostól a fejedelmi székhelyig.
Erdélyi Múzeum. 84 (1), 136-139, 2022. ISSN: 1453-0961.
50. **Hegyi, G.:** C. Tóth Norbert munkásságáról, legújabb könyve kapcsán.
Erdélyi Múzeum. 84 (1), 133-136, 2022. ISSN: 1453-0961.
51. **Hegyi, G.:** Posztumusz főhajtás.
Erdélyi Évszázadok. 6, 450-456, 2021. ISSN: 2558-8761.
52. **Hegyi, G.:** Három az egyben: komplex monográfia a régi Udvarhelyszékről.
Erdélyi Múzeum. 81 (1), 130-134, 2019. ISSN: 1453-0961.
53. **Hegyi, G.:** Újjáéledő hungarikafeltárás a Vatikáni Titkos Levéltárban.
Erdélyi Múzeum. 81 (1), 135-138, 2019. ISSN: 1453-0961.
54. **Hegyi, G.:** Sóbányászat mint városfenntartó tényező.
Erdélyi Múzeum. 77 (1), 207-210, 2015. ISSN: 1453-0961.
55. **Hegyi, G.:** Új utak a román történetírásban?
Erdélyi Múzeum. 72 (1-2), 157-160, 2010. ISSN: 1453-0961.
56. **Hegyi, G.:** "Közvéleménykutatás" a reformáció előestéjén.
Reform. Szle. 101 (5), 570-572, 2008. ISSN: 0254-4458.
57. **Hegyi, G.:** Műhelymunka, élvezetes tálalásban.
Erdélyi Múzeum. 70 (3-4), 102-103, 2008. ISSN: 1453-0961.
58. **Hegyi, G.:** Úttörő forráskiadvány az erdélyi nemesség és a Mezőség múltjához.
Erdélyi Múzeum. 70 (1-2), 121-124, 2008. ISSN: 1453-0961.

Ismeretterjesztő, népszerűsítő cikkek (1)

59. **Hegyi, G.:** A reformáció: törés vagy folytonosság?
Szabadság. 34 (249), 7, 2022. ISSN: 1841-0677.

A közlő folyóiratok összesített impact faktora: 1,43

A közlő folyóiratok összesített impact faktora (az értekezés alapjául szolgáló közleményekre): 0

A DEENK a Jelölt által a Tudóstérbe feltöltött adatok bibliográfiai és tudományterületi ellenőrzését a tudományos adatbázisok és a Journal Citation Reports Impact Factor lista alapján elvégezte.

